

Một Mặt

Contents

Một Mặt	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	2
3. Chương 3	3
4. Chương 4	4
5. Chương 5	4
6. Chương 6	5
7. Chương 7	6
8. Chương 8	7
9. Chương 9	8
10. Chương 10	9
11. Chương 11	10
12. Chương 12	11
13. Chương 13	13
14. Chương 14	15

Một Mặt

Giới thiệu

Đó là một ngôi sao gây họa từ sáng đến tối, nhưng lại là bảo bối được Trương gia yêu quý nhất, cũng

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/mot-mat>

1. Chương 1

Người mà Trương Phác Ngôn ghét nhất chính là Trương Phác Ngọc.

Đó là một ngôi sao gây họa từ sáng đến tối, nhưng lại là bảo bối được Trương gia yêu quý nhất, cũng là em gái cùng cha cùng mẹ của Trương Phác Ngôn.

Trương Phác Ngôn ghét cô em gái này đến nghiêm trọng đến mức ghét lây sang cả những người yêu mến cô bé này, ví dụ như người đàn ông đẹp trai trước mặt này.

Anh ta tên là Lý Ý, gia thế vô cùng xứng đôi với gia tộc họ Trương, bản thân là ngôi sao mới nổi trên nền chính trị của thành phố C, vừa bước qua tuổi ba mươi lập tức chiếm được một vị trí quan trọng ở thành phố, có thể nói anh ta tựa như ánh mặt trời vào buổi trưa vậy.

Tuy trong lòng Trương Phác Ngôn vừa dẫn đo vừa thấy đáng ghét, nhưng nét mặt vẫn là không ung dung như thế. Phác Ngôn ngồi ngay ngắn ở nơi rực rỡ nhất, nhưng người đến mời khiêu vũ càng lúc càng nhiều, làm cho cô cảm thấy phiền phức vô cùng, nhìn thấy những động tác khiêu vũ khôi hài của Tiểu Phác Ngọc, cô mới lên lút chạy ra ngoài.

Đang vui vẻ đi ngang qua hội sảnh, người trong sàn nhảy vừa lúc cũng đi đến đây, cách một cửa sổ được trang trí với phong cách cổ xưa thú vị, Trương Phác Ngôn nghe thấy âm thanh nhỏ nhẹ của Lý Ý hỏi: “Cô tên là gì?”

Tiểu Phác Ngọc lão đảo – nhìn thấy trên ống quần của anh ta toàn là dấu chân của cô, cô nào dám nói thật ra? Âm thanh thanh thúy vang lên không chút do dự, “Tôi là Trương Phác Ngôn – Ngôn trong nói cười riu rít đó!”

Lý Ý nhẹ nhàng “ừ” một tiếng, trên gương mặt đầy là nụ cười.

Phác Ngọc nói dối không phải là lần đầu tiên, Trương Phác Ngôn đã sớm lười so đo với cô ta, nhưng lúc này đây, một tiếng “ừ” nhẹ nhàng của người này làm cho cô cảm thấy không biết làm thế nào, lập tức muốn lao ra đối chất với cô ta một phen.

Không khỏi dừng bước lại.

Từ những cánh hoa được khắc một cách tinh xảo lên cửa sổ, ánh đèn của sàn nhảy trở nên dịu dàng, rọi lên chàng công tử tao nhã dịu dàng, nụ cười của anh ta so với gió xuân càng làm cho người ta say mê hơn.

2. Chương 2

Ngày thứ hai, Lý Gia Cánh tìm một vị lão tướng có giao tình với cả hai bên, trình trọng đến cửa cầu hôn.

Lão tướng quân này là chiến hữu cũ của Trương Tổng tư lệnh, quyền cao chức trọng, ngày thường làm việc ngay thẳng nghiêm khắc, nhưng nói đến Lý Ý thì nhân, ông ta khen thưởng không tiếc lời, kết luận cuối cùng của ông có tám chữ: tuổi trẻ đầy hứa hẹn, tiền đồ vô lượng.

Lão tướng quân cười tủm tỉm nhìn Trương Phác Ngôn, nói: “Phác Ngôn, trong đám bạn cùng tuổi với con, đếm đi đếm lại bác chỉ thấy đứa bé họ Lý này là xứng với con nhất.”

Mọi người nghe vậy cũng cười, Trương Phác Ngôn dĩ nhiên cũng phóng khoáng tặng nụ cười cho bọn họ.

Sau đó, mấy người lớn bảo muốn ở lại bàn chuyện đại sự, cô lập tức thông minh đứng dậy đi ra. Lên lầu, cầm làn váy dài tao nhã trong tay, cô xinh đẹp tựa như một chú bướm rực rỡ vậy.

Nhưng cánh bướm cũng như làn váy yếu ớt này, bị ngón tay tinh tế xinh đẹp nắm thật chặt, đẹp đến mấy cũng phải thay đổi hình dạng.

Lão tướng quân vừa rời khỏi, phu nhân Trương lập tức chạy lên lầu.

Bà đẩy cửa bước vào, Phác Ngôn đang ngồi trước bàn trang điểm, mân mê chiếc lược nhỏ nhắn, tinh tế chải lên mái tóc dài mềm mại.

Phu nhân Trương ngồi xuống cạnh giường, cười thật vui vẻ, “Phác Ngôn, con đã gặp Lý Ý kia chưa?”

Trương Phác Ngôn khẽ gật đầu một cái, phát ra tiếng “Rời” nhẹ nhàng, đều đều.

“Vây, con cảm thấy ... nó như thế nào?” Phu nhân Trương quan sát nét mặt con gái trong gương, cẩn thận quan tâm hỏi.

Cái lược bằng ngọc trong tay Phác Ngôn bỗng dừng lại.

Em gái Phác Ngọc vẫn còn nhỏ tuổi, nhưng đã là của người ta, em rể cô Tần Uẩn cũng là một nhân vật có tiếng ở thành phố C, vừa thấy Phác Ngọc đã yêu, mối tình này rất thắm thiết.

Vì Tần Uẩn là trưởng nam cho nên cả năm qua, Tần gia luôn thúc giục mau chóng tổ chức hôn sự, nhưng vì Trương Phác Ngôn cô vẫn chưa kết hôn, nên hôn lễ của Phác Ngọc và Tần Uẩn vẫn phải kéo dài.

Tâm tư của mẹ, Phác Ngôn cô hiểu rất rõ,

Nhớ đến em rể Tần Uẩn, cơ hồ là lập tức, trước mắt cô lại hiện lên nụ cười ấm áp như gió xuân kia.

Trái tim nhất thời kết chặt lại, tạo nên một lớp băng, vừa đủ mỏng để áp chế nhịp đập của trái tim cô.

Lớp băng mỏng kia sắc bén như đao, đâm vào ngực cô, vừa bén, vừa lạnh.

“Tốt lắm ạ “Tay cô khẽ động đây, tiếp tục chải mớ tóc đen dài, “Con gái.”

3. Chương 3

Lý Ý không hổ là kỳ tài của chính trị, có thể khống chế tâm trạng rất tốt.

Khi biết người đứng trước mặt mới là Trương Phác Ngôn, anh ta nhìn Trương Phác Ngôn hết sức chăm chú, mắt không chớp, nhìn cô chăm chăm, sắc mặt không chút thay đổi, nụ cười nơi đáy mắt thậm chí còn sâu xa hơn.

Phác Ngôn lạnh lùng cười trong lòng.

Đâm lao phải theo lao?

Hay là... Có còn hơn không?

“Phác Ngôn?” Lý Ý phát hiện vị hôn thê của anh luôn thất thần khi mỉm cười, “Đang suy nghĩ gì vậy?”

Tháng hai, ở thành phố C đã là mùa xuân, nhưng gió vẫn còn lạnh, anh cởi áo khoác ra, choàng lên vai cô, tiện thể ôm cô vào ngực.

Chiếc cằm quyến rũ của anh đặt lên trán cô, Trương Phác Ngôn bất giác ngẩng đầu, nghiêng mặt “hử?” một tiếng, “Anh nói gì?”

Lý Ý cúi đầu xuống, “Vừa rồi anh hỏi em, chúng ta sẽ kết hôn vào tháng sau được không?”

Cô im lặng, một lúc sau mới bật cười, “Anh nghĩ thế nào?”

Anh đưa tay, sửa sang lại cổ áo thay cô, “Anh đương nhiên ... Càng nhanh càng tốt.”

Bốn chữ cuối cùng anh nói thật nhẹ nhàng, mang theo một cảm xúc kì diệu nào đó, phức tạp đến mức làm cô không thể phân biệt được.

Cô ngẩng đầu, nhìn thẳng vào anh, anh hơi mất tự nhiên tránh đi ánh mắt của cô.

Trong lòng Trương Phác Ngôn bỗng trào dâng một nỗi mất mát không nói nên lời.

Cảm giác ngay cả gió xuân cũng lạnh đến tận xương tủy, nắm thật chặt áo khoác trên gười mình, cô im lặng, hai tay khoanh lại đi về phía trước.

Nghe được tiếng bước chân đuổi theo của anh, cô dừng lại.

“Anh thật lòng chứ – - anh rõ ràng hơn ai hết, hôn nhân giữa chúng ta, dễ dàng hơn các cặp nam nữ khác, nhưng đồng thời cũng khó khăn hơn nhiều. Lý Ý, anh hãy suy nghĩ cho kỹ, em không phải là người dễ ở chung.”

Lời của cô, giống như đã chuẩn bị từ rất lâu, bây giờ là nhất thời bật thốt ra. Từ trước đến nay, không có gì mà anh không không chế được, nhưng lúc này, lại không thể hiểu được ý tứ của cô.

“Anh đã suy nghĩ kỹ rồi.” Chỉ chốc lát sau, anh trả lời cô, dịu dàng mà kiên định, “Rất kỹ.”

Trương Phác Ngôn lẳng lặng nhìn anh, một hồi lâu sau, trời tối xuống, trong vùng nửa tối nửa sáng này, cô đột nhiên rời ánh mắt đi, nở nụ cười tuyệt đẹp nhưng cũng đầy vẻ khó hiểu..

“Kỹ là được rồi – - nghe lời anh, tháng sau đi.”

4. Chương 4

Ngày kết hôn, anh uống say mềm.

Mọi người đưa anh đến phòng tân hôn, sau đó, dưới nụ cười khéo léo mà lạnh lùng của Trương Phác Ngôn, mọi người đều chạy trốn, đừng nói là phá phách, ngay cả đi ngang qua họ cũng sợ hãi.

Chú rể lăn xuống dưới giường, trong cơn say, anh nhắm hai mắt lại, nhẹ giọng nói: “Phác Ngôn, Phác Ngôn.”

Trương Phác Ngôn thương hại nhìn anh, trong lòng biết rõ “Phác Ngôn” của anh không phải chỉ cô.

“Phác Ngôn...” Anh nhất quyết không tha.

Trương Phác Ngôn đi tới trước mặt anh, tinh tế ngắm nhìn, muốn tìm một chút sơ hở của anh. Nhưng nét mặt anh lúc này vẫn dịu dàng đến cùng cực.

Cô vươn người đến, thổi vào mặt anh.

“Một mặt mà thôi, khó quên đến vậy sao?” Trương Phác Ngôn lẩm bẩm nhỏ giọng hỏi.

Hồi lâu sau vẫn không có tiếng động gì, trái tim cô lạnh dần, nhưng người đang nhắm mắt kia khẽ vươn tay ra, chuẩn xác ôm lấy cô.

Cô ngã xuống người anh, thoáng cái, hai người đã trở nên rất gần nhau.

Lý Ý chậm rãi mở mắt ra, đôi con ngươi đen tuyền tỏa ra ấm áp như gió xuân vì Phác Ngôn, lúc này lại phát sáng như ánh sao giữa bầu trời đêm.

“Một mặt là đủ rồi” anh nói rõ ràng, ánh mắt sáng quắc, “Từ lúc sinh ra đã khó quên.”

Phác Ngôn cũng hít một hơi, ngẩn người.

Anh lại cười, ngả mạnh người sang một bên, hơi thở nam tính, thêm một chút vị rượu này là hơi thở của đàn ông, nằm áp đảo lên cô. Trương Phác Ngôn theo bản năng giãy dụa, lại bị anh dễ dàng ngăn lại. Anh cười rất vui vẻ, trong đôi mắt đen bóng ánh lên hình ảnh của cô, gò má ửng đỏ như sắc xuân.

“Em gả cho anh, ” anh hôn nhẹ lên đôi má ửng hồng xinh đẹp của cô, cười vô cùng mỹ mãn, “Phác Ngôn, anh thấy thật vui vẻ.”

5. Chương 5

Lý Ý bây giờ đã là nhân vật có quyền lực nhất trong gia tộc, vì vậy Trương Phác Ngôn tuy là cô dâu mới nhưng không có ai dám tỏ sắc mặt cho cô xem.

Thậm chí, ngay cả cha mẹ của Lý Ý cũng rất khách sáo với cô con dâu này, thậm chí trong đêm tân hôn, hai người già còn dắt nhau tránh khỏi biệt thự, để lại ngôi nhà cho vợ chồng hai người.

Thấy Phác Ngôn bất an, Lý Ý hài lòng cực kỳ, “Không phải tốt lắm sao? Em cũng thấy tự do hơn.”

Sáng sớm đã xinh đẹp đáng yêu như thế, vợ của anh ngày nào cũng dậy sớm, vào phòng cha mẹ chào hỏi, bỏ lại một mình anh trên giường, đúng là thật cô đơn nha!

“Em cảm thấy .. ba mẹ dường như không thích em lắm.” Phác Ngôn suy nghĩ trong chốc lát, nói.

Lý Ý nghe vậy, nhướn mày lên, “Phác Ngôn, em suy nghĩ nhiều quá.”

“Thật sao?”

“Ừ.” Anh nhẹ nhàng mà chắc chắn, “Ai lại không thích của Phác Ngôn của anh?”

Có thể vì là thời gian đẹp nhất trong ngày, ánh mặt trời ấm áp mà không mất đi sự ôn hòa, trùng hợp, trên bàn tất cả đều là những món cô yêu thích, tâm trạng Trương Phác Ngôn nhất thời tốt hơn, thấy bàn tay đang đưa đến trước mặt cô để lấy tờ báo, cô tiện tay cầm lấy bàn tay đó – Tay Lý Ý bỗng nhiên cứng đờ lại.

Vừa thích vừa kinh.

Đúng vậy, đây là lần đầu tiên trong đời, Lý Ý nếm được mùi vị vừa thích vừa kinh ngạc này.

“Sao vậy?” Còn cô lại vờ như không biết, vẻ mặt nghi hoặc nhìn anh.

Anh dĩ nhiên không nói gì cả, mặc dù lắc đầu nhưng khóe miệng lại không kìm được giương lên thật cao.

Ngày hôm đó, Trương Phác Ngôn rất bình thường, nhưng cô lại không biết, chỉ vì một hành động nho nhỏ của cô, đã làm cả tòa nhà bao gồm cả thư ký và các nhân công đau khổ vô cùng, còn cảm thấy không thể hiểu nổi — đâu có tin tức gì quan trọng chứ, cũng không có bất kỳ nội dung chỉ thị đặc biệt, vẫn như bình thường thôi ... Nhưng sao giám đốc cả ngày cứ nhìn vào tay mãi, ngay cả khi xem hồ sơ cũng không quên chứ?

6. Chương 6

Công việc của Lý Ý bận rộn vô cùng.

Lại thêm khi đi tuần trăng mật, anh bỏ một số công việc để đi dạo với cô, nên sau khi trở về, công vụ lại chất cao như núi, lại càng thêm bận rộn.

Trương Phác Ngôn từ nhỏ đến lớn đã quen với việc nhìn ba và anh hai như thế, mỗi ngày anh có thể về ăn một bữa cơm với cô, về ngủ đúng giờ là cô đã vừa sợ hãi vừa bội phục rồi.

Nhưng Lý Ý lại ngược lại, anh thường cảm thấy nhớ cô.

Mấy tháng sau đám cưới, có một ngày, giữa hai cuộc họp được nghỉ 40, anh đã lao vội về nhà.

Lúc ấy cô đang ở trong khuôn viên. Đầu thu, vào thời điểm mặt trời buổi chiều nhẹ nhàng nhất, cô ngồi trong vườn hoa, nhàn nhã ngắm hoa. Anh đứng dưới mái hiên nhìn cô, hơi thở đều đặn, sau đó chạy đến ôm lấy cô từ phía sau.

Tâm trạng của cô rất tốt, quay lại cười với anh.

“Phác Ngôn, ” Anh hôn lên tóc cô, “Khi em ở một mình vui vẻ, hay là khi ở cùng anh vui vẻ hơn?”

“Như nhau.”

“Hà?” Trong giọng nói của anh không vui.

“Hôm nay anh không bận sao?” Cô thông minh lái sang chuyện khác

“Không bận. Có cần anh đi dạo phố cùng em không?” Anh ngửi mùi hương thơm ngát trên tóc cô, uể ải mà hưng phấn hỏi.

“Không cần. Hôm qua mới đi dạo cùng bọn Khả Khả.” Cô buông bông hoa trong tay ra, suy nghĩ một chút, lại quay sang nói đùa với anh. “Em không cần anh miễn cưỡng vì em đâu – - không phải đã bảo rồi sao? Em còn muốn số tiền trong thẻ em tặng lên đây.”

Cô đâu sau tận hồn vui đùa, uyển chuyển hàm súc rồi lại kiều mị đáng yêu. Lý Ý nhìn nhẩn, nhưng vẫn nhìn không được bé cô lên, xoay người sải bước đi vào phòng ngủ.

Trợ lý đứng đằng sau vốn muốn nhắc nhở anh cuộc họp tiếp theo sắp bắt đầu, gặp cảnh tượng này, “rắc” một tiếng, đảo mắt đã không còn bóng dáng.

Lý Ý vờ như không thấy, Phác Ngôn thì cúi đầu buồn bã, che mặt chôn vào trong lòng anh, “Thả em xuống! Rốt cuộc anh có đi làm không hả? !”

Lý Ý thì thầm bên tai cô, “Anh muốn tham khảo với em về một vấn đề – - Vấn đề ‘nhu cầu’”

Phác Ngôn thoáng cái đỏ mặt. Bây giờ là ban ngày, hướng chỉ tối hôm qua rồi sáng hôm nay ... Ngắt anh một cái thay cho lời phản kháng, không ngờ vừa tỏ ra vẻ thẹn thùng, dục vọng của Lý Ý hoàn toàn bị đẩy mạnh, vừa vào phòng ngủ đã ép chặt cô đến cạnh cửa ...

Một câu nói đùa mà thôi, mấy ngày sau, số tài khoản trong thẻ của cô đã tăng lên một con số đáng sợ.

Uống trà chiều, các bạn bè hâm mộ trêu ghẹo cô: “Phác Ngôn, cậu về cãi nhau với chồng cậu đi, chắc là cãi nhau xong thì đủ mua một chiếc trực thăng luôn đấy!”

Trương Phác Ngôn cười cười, nhận lại chiếc thẻ từ bồi bàn, không nói lời nào.

Không biết thế nào mà ngay cả cà phê đen cũng trở nên ngọt lịm.

7. Chương 7

Nháy mắt một cái đã đến mùa xuân thứ hai, đã đến lúc xuất giá của em gái Phác Ngọc. Ngày tổ chức hôn lễ, Lý Ý gạt hết công việc sang một bên, cùng Trương Phác Ngôn đến tham dự lễ cưới.

Trên đường, trong xe, hai người đều không nói gì, Phác Ngôn chán muốn chết, cầm món quà cho hôn lễ mà anh tự tay chuẩn bị, tùy tiện chơi đùa trong tay.

“Phác Ngôn, coi chừng một chút.” Xe xóc lên một cái, anh đang nhắm mắt dưỡng thần mở miệng nói với cô.

Coi chừng cái gì? Tâm ý của anh sao?

Tay Trương Phác Ngôn đột nhiên dừng lại, nhưng không lên tiếng.

Đúng lúc này xe dừng lại, cô vươn tay đẩy cửa xe ra, quả cầu thủy tinh đắt tiền vô ý rơi ra khỏi tay cô, tan vỡ.

Lý Ý xuống xe, nhú mày nhìn từng mảnh thủy tinh nhỏ dưới đất, Trương Phác Ngôn ở cạnh lẳng lặng chờ anh tức giận, nhưng anh chỉ lắc đầu, dặn dò thư ký đi theo lập tức lấy món quà dự phòng ra.

“Vào thôi.” Anh định nắm tay cô, nhưng cô lại bỏ đi.

“Phác Ngôn!” Anh thấp giọng gọi cô.

Trương Phác Ngôn quay đầu, dùng vẻ mặt xa lạ mà anh chưa từng thấy, lẳng lặng nhìn anh, một lát sau, cô mới từ từ mở miệng: “Sớm biết hôm nay, cần gì ban đầu.”

Lý Ý giận dữ, nét mặt càng lúc càng lạnh đi, “Anh cũng muốn nói với em những lời này.”

Sắc mặt Trương Phác Ngôn càng thay đổi, trước mặt bao người, hung hăng đẩy tay anh ra.

Cô dâu hôm nay không giống như Trương Phác Ngôn lúc trước, cứ thân thích thì chạy đến hỏi thăm cô, náo nhiệt vô cùng.

Chú rể Tần Uẩn ôm cô vợ nhỏ đằng sau, ngày thường lạnh lùng cao quý như thế, lúc này vừa bị chúc rượu vừa bị trang điểm, vừa tức cười cũng vừa chặt vật.

Nhưng mặc kệ khó xử thế nào, anh vẫn che chở cho người phía sau, thỉnh thoảng Phác Ngọc lại thò đầu ra phản kháng hai câu, anh lại dịu dàng đẩy cô về sau.

Anh ta cười thật đẹp, lễ kỷ niệm một trăm năm ở trường cũ, anh được mọi người vây quanh, mỉm cười như làn gió mát đêm trăng thanh, làm Trương Phác Ngôn lần đầu tiên nhìn thấy đã chú ý đến anh.

Thật ra Lý Ý cười cũng rất đẹp, nhưng vì liên quan đến công việc mà phải thường xuyên nghiêm mặt ra vẻ trưởng thành, dần dà cũng trở nên ít cười hơn.

Cực ít, nhưng không phải không có.

Khi nhìn cô, anh thường xuyên cười. Phác Ngôn có thể nhớ lại từng nụ cười của anh: rực rỡ, ôn hòa, chói lóa ... Còn nữa, lần đầu tiên gặp mặt, anh nở nụ cười với Phác Ngọc, so với gió xuân càng ấm áp, càng mát mẻ hơn.

Sự chán ghét của Trương Phác Ngôn đối với Phác Ngọc lại tăng lên, thậm chí còn ít hơn sự ghen tỵ trong mắt cô.

Bây giờ thì cô không thể không thừa nhận, mọi tương kế tựu kế, già mồm cãi láo, tất cả đều là giả tạo -- Trương Phác Ngôn đối với Lý Ý, nhất kiến chung tình.

Ai yêu mến Trương Phác Ngôn cũng không sao, nhưng cô chỉ muốn trừ nụ cười kia.

Chỉ tiếc là yêu cầu này quá xa xỉ, cao quý đến mức bao nhiêu sợi tổng hợp cũng không đáp nên được.

Trương Phác Ngôn kinh ngạc rơi lệ.

Lúc này, Lý Ý đứng ở bên cạnh vợ mình, tiếng người ồn ào, anh âm thầm ngăn lại những tiếng ồn ào làm phiền đến cô, mà khi anh đưa tay muốn ôm lấy cô, lại thấy cô nghiêng mặt, gương mặt nghiêng qua, dường như đang che giấu ... nước mắt.

Nhìn theo tầm mắt của cô, Tần Uẩn đang cúi đầu dịu dàng hôn Trương Phác Ngọc.

Lý Ý rút tay lại, lặng lẽ nắm thành quyền.

8. Chương 8

Trên đường trở về ai cũng không nói chuyện, về đến nhà Trương Phác Ngôn về thẳng phòng, anh lạnh lùng đi đằng sau, khi cô đóng cửa phòng, anh kịp thời đưa tay ngăn lại, nhưng vẫn phát ra hai tiếng “Thình thịch”, cô quay đầu lại, nhướn mày quát lớn với anh: “Đi ra ngoài!”

Chưa từng có ai dám nói vậy với Lý Ý, sắc mặt anh hoàn toàn chìm xuống,

“Phác Ngôn, ” anh từng chữ từng câu thật rõ ràng, “Hãy có chừng mực đi!”

“Anh không có tư cách nói tôi!”

“Tần Uẩn có?” Anh tự cho là hiểu rõ, cười lạnh bảo.

Trương Phác Ngôn cố gắng kìm chế xúc động muốn cho anh một bạt tai, lạnh giọng cười, “Anh đúng là vừa ăn cướp vừa la làng.”

Lý Ý giật giật khóe miệng, “Phác Ngôn, em nghĩ rằng anh không biết chuyện giữa em và Tần Uẩn lúc trước sao?”

Ban đầu Tần gia cố ý thăm hỏi cùng Trương gia, người mà các trưởng bối họ Tần chọn chính là Trương Phác Ngôn -- người bọn họ cần là một nữ chủ nhân, chứ không phải một cô bé chưa rành thế sự như Trương Phác Ngọc.

Nhưng Tần Uẩn quyết tâm muốn kết hôn với Trương Phác Ngọc, ai cũng không có cách với anh ta.

Dù chưa bắt đầu thì đã kết thúc, chuyện này cũng không có mấy người biết nhưng đối với Trương Phác Ngôn mà nói, đây đã trở thành vết thương không thể chạm đến.

Nhất thời tức giận, cô đẩy mạnh anh ra, “Đi ra ngoài! Tôi không muốn nhìn thấy anh nữa!”

Trong mắt Lý Ý hiện lên vẻ ác lạnh, cầm tay cô, hung hăng kéo cô vào ngực, làm cho cô không thể nào động dậy được.

Trương Phác Ngôn tức giận vô cùng, mở miệng định cắn anh, anh cúi đầu tìm thấy môi cô, hung hăng ăn vào miệng.

Hôn đến khi cô rơi nước mắt, anh mới buông ra. Cúi đầu nhìn người khóc như mưa rơi trong ngực, Lý Ý bất đắc dĩ, “Phác Ngôn, anh phải làm gì với em đây? Anh không tốt với em sao? Vẫn chưa tốt sao?”

Trương Phác Ngôn không nói gì, chỉ khóc, rồi mắt đi không nhìn anh.

“Nói đi. ” anh nhin không được, lại cúi đầu hôn cô, dáng vẻ uất ức của cô làm anh mất tỉnh táo, “Em đã gả cho anh, em còn muốn thế nào? Em còn muốn như thế nào?”

Lời này rơi vào tai Trương Phác Ngôn, quả thực giết tâm! Cô dùng sức thoát khỏi ngực anh, vung tay lên, móng tay được bảo dưỡng tốt nặng nề phá vỡ cằm anh, đầu tiên là một vết trắng thật dài, sau đó chuyển sang màu hồng, rồi từ từ rỉ máu ...

9. Chương 9

Lần đầu tiên cãi nhau sau đám cưới, cứ như vậy bắt đầu. Lý Ý bận rộn vốn không phân biệt trời đất, lúc trước trăm phương ngàn kế, tìm cách về nhà với cô, bây giờ cố tình tránh mặt nên suốt một tuần, Trương Phác Ngôn cũng không gặp anh.

Không gặp thì không gặp thôi, không cần!

Nhưng hết lần này đến lần khác, người khác không xuất hiện, trong nhà ở đâu cũng có hình bóng của anh: trong phòng thay đồ, ở trên giá áo, áo của anh vòng lấy áo cô, trong áo cô đây là mùi hương của anh, làm cho cả người cô không được tự nhiên; trên bồn rửa mặt, dao cạo râu dùng xong không đặt về vị trí cũ, đựng phải chiếc khăn lông của cô, làm cô rửa mặt xong rồi lau mặt, trên mặt toàn là mùi hương của anh, quanh quẩn không đi; có một lần, cô uống nhầm cà phê đen trước khi đi ngủ, lăn qua lộn lại đến gần sáng vẫn không ngủ được, đang do dự, nghe tiếng anh bước lên lầu, cô lập tức giả vờ ngủ.

Tiếng bước chân dừng lại trước giường, một lúc lâu sau, chiếc gối của cô thũng xuống, hơi thở nhẹ nhàng phả vào mặt cô, cô nhắm chặt hai mắt, gương mặt từ từ nóng lên.

Ngày thứ hai, Trương Phác Ngôn vẫn không vui, nhưng vẻ mặt không còn vẻ lạnh lùng ban đầu nữa, trợ lý biết cách quan sát sắc mặt, lơ đãng nhắc nhở cô, “Phu nhân, hôm nay chủ tịch có tham gia một hội nghị được chiếu trên TV, chắc là bắt đầu rồi ạ.”

Cô nghe, nhưng chỉ “ừ”, xoay người đi lên lầu, đóng kỹ cửa phòng sau đó lập tức mở ti vi.

Trên ti vi, là một đám người vẻ mặt vô cùng nghiêm túc, anh ngồi chính giữa, môi mím lại, lắng nghe mọi người báo cáo, mặt mũi lạnh lùng, phong thái bình tĩnh, chỉ là... Trên chiếc cằm anh tuần kia dán một loạt băng keo cá nhân, rất buồn cười, ở một hoàn cảnh như vậy, ở cùng một đám người như vậy, có thể nói nhìn thấy mà giật mình.

Tắt ti vi, Trương Phác Ngôn yên lặng ngồi một lát, sau đó đi xuống gọi tài xế.

Bên này cô mới đi ra không lâu, Lý Ý trên hội trường đã nhận được tin tức, lúc này hội nghị vừa tiến hành được một nửa, anh nhin rồi nhin, nhưng vẫn nhin không được đứng dậy rời khỏi bữa tiệc.,

Từ đại sảnh của hội nghị đi ra, Lý Ý thậm chí còn không đủ kiên nhẫn đợi thang máy, đã đi từ cầu thang xuống. Bảo vệ ở cửa nhìn thấy anh, “chào” một tiếng, Trương Phác Ngôn bên này nghe được, lập tức quay qua nhìn.

Cái nhìn này, làm cho Lý Ý như chạy giữa mọi người, dưới ánh mắt kinh ngạc của các thuộc hạ ở đại sảnh, anh vọt đến trước mặt cô.

Trương Phác Ngôn có chút giật mình, cũng có một chút khó xử, nhưng nhìn thấy anh thở hồng hộc, vui mừng chăm chú nhìn cô, cô dần dần đỏ mặt, cúi đầu xuống.

“Hội nghị kết thúc rồi à?” Cô ngẩng đầu, nhẹ giọng hỏi.

Anh không nói lời nào, chỉ nhìn cô, cô bị anh nhìn vừa then vừa cúi, đầu óc trống rỗng, không tìm ra được câu hàn huyên nào nữa, hạ quyết tâm, nhỏ giọng mà tàn bạo nói: “Sao anh lại đáng ghét vậy chứ!”

Lý Ý nở nụ cười, cho dù biết rõ ở đây không ổn, nhưng vẫn nhin không được lấy tay phủ lên mặt cô.

Tâm trạng tốt nhất trong nhiều năm qua, anh nắm tay cô đi ra ngoài, bỏ lại một đám người ngây ngốc như tượng gỗ trong đại sảnh – Người vừa rồi ... vừa rồi nở nụ cười là ... chủ tịch của bọn họ sao?!

Chủ tịch cũng cười? !

Chủ tịch cũng có thể cười?!

10. Chương 10

Xung quanh ồn ào vui vẻ, Lý Ý quả thực giống như phát điên.

Phác Ngôn đỏ mặt, cả người như nhũn ra, ngay cả ngón tay cũng không động đậy nổi, anh vẫn chưa hết hứng, cọ xát vào lưng cô, từ từ đi lên, thở hổn hển cúi đầu cười, “Xem ra em cũng rất nhớ anh.”

Phác Ngôn yếu ớt hừ một tiếng, từ chối cho ý kiến, anh lập tức đến gần hơn, “Chẳng lẽ không đúng?”

Vấn đề này, trả lời hay không trả lời đều có kết cục như nhau, Phác Ngôn đóng chặt miệng lại, không cho anh có cơ hội lợi dụng.

Đáng tiếc, cô đã quá xem thường trình độ vô sỉ của người này – “Phu nhân không trả lời, vì thần không còn cách nào khác hơn là tự mình thăm dò.”

Anh nghiêm túc, nhưng lại đi làm chuyện không đúng đắn.

Phác Ngôn đẩy anh ra, anh lại càng mạnh mẽ hơn.

“Mấy giờ rồi?” Trương Phác Ngôn gục mặt vào chiếc áo ngủ bằng gấm, khốn đốn hỏi người rất ung dung, rất bình tĩnh kia.

Lý Ý đưa tay bật đèn, nhật đồng hồ bị rơi xuống đất lên đưa mắt nhìn, chạy đến ôm cô, vui vẻ nói, “Mười giờ bốn mươi.”

“...”

Phá phách đến gần mười giờ rồi ư ?!

“Mau dậy đi!” Cô đẩy anh ra, lại bị anh đè xuống.

“Không!” Về mặt anh vô lại, cô vừa tức vừa thấy thú vị, bị đè đến nỗi không thể động đậy, cô liền lấy chân đá anh, không ngờ cũng bị anh cuốn lấy.

Hai người vật lộn với nhau như hai đứa con nít vậy, trợ lý đứng bên ngoài thấy trong phòng sáng đèn, chạy đến như tìm được cứu mạng, kiên trì gõ cửa.

Hai vợ chồng đùa giỡn cuốn lấy nhau trên giường nhất thời im bật, Phác Ngôn đẩy đẩy anh, Lý Ý mặc dù không muốn nhưng cũng biết không có chuyện quan trọng thì cũng không ai đến quấy rầy, không thể làm gì khác hơn là không cam lòng rời khỏi cô.

Mặc quần áo, anh hơi sửa sang lại, sau đó lưu luyến cúi người hôn cô, “Chờ anh trở về.”

“Ừ” Cô nhẹ giọng chấp thuận, về mặt mềm mại đáng yêu rúc vào ngực Lý Ý, làm anh không nhin nổi lại hôn cô. Hôn đến mức làm đầu óc cô choáng váng, hai mắt mê ly, anh mới buông ra, quần cô vào trong chăn.

“Đừng xuống giường, lát nữa anh lấy đồ ăn lên cho em.” Nhìn cô gật đầu, Lý Ý dịu dàng thấp giọng nói.

Nửa gương mặt của Phác Ngôn đều bị bọc vào trong chăn, chỉ còn lại sống mũi cao cao và đôi mắt mê ly còn hiện ra bên ngoài, cô quyen rũ gật đầu, từ dưới chăn vươn tay ra đón lấy anh, trẻ con nói: “Về sớm một chút.”

Lý Ý lần đầu tiên nhìn thấy một mặt ngây thơ như thế của cô, tinh thần trở nên hưng phấn, bước chân không muốn đi ra ngoài.

Vừa mở cửa ra, trợ lý đã xông vào, chào một cái, lo lắng báo cáo: ” Cựu chủ tịch muốn gặp ngài! Đã chờ rất lâu trong phòng sách rồi ạ!”

“Tối lúc nào vậy?” Lý Ý cau mày.

“Xế... Xế chiều.” Anh chàng trợ lý trẻ tuổi ngại ngùng đỏ mặt.

Lý Ý thăm biết phiền toái đến, không phát hiện được hành động đóng cửa của anh có chút vội vã, làm cho Phác Ngôn nửa mê nửa tỉnh trên giường không yên tâm ngồi dậy.

11. Chương 11

“Ba, ba tìm con?” Vừa vào thư phòng, Lý Ý lập tức cảm giác được không khí không được tốt cho lắm, mẹ cũng có mặt ở đây, lặng lẽ khoát tay áo với anh, anh cẩn thận quan sát sắc mặt của ba, quả nhiên, điệu bộ rất nghiêm trọng.

“Ba?” Anh ngồi xuống.

“... Thất lại nút áo cho nghiêm chỉnh rồi hãy nói chuyện với ta.” Lý Kiến Nghiệp nghiêng răng nghiêng lợi nói, gân xanh trên mu bàn tay cũng nổi hết lên.

Lý Ý tranh thủ thắt hết nút áo lại một cách nghiêm chỉnh, che kín đi những vết đỏ mập mờ trên cổ.

Lý Kiến Nghiệp nhắm mắt lại, tận lực điều khiển cơn tức giận, cố gắng ôn hòa hỏi: “Hôm nay con làm cái gì thế? Vừa rồi hội nghị kết thúc, lão Vương lập tức gọi điện báo cho ta biết, nói mới nửa chừng con đã rời tiệc, chẳng biết đi đâu.”

“Đích thật là có chuyện rất quan trọng.” Đáy mắt Lý Ý nhảy lên, khẽ cúi đầu nói.

Lý Kiến Nghiệp nổi giận, nặng nề vỗ bàn một cái, ngay cả nghiên mực trên bàn cũng run rẩy theo, “Đứa bất hiếu! Đó là hội nghị cấp bậc nào! Con cũng dám khinh thường sao?! Đúng là đứa bất hiếu!”

Lý Ý yên lặng rồi lại yên lặng, “Ba, ba đừng kích động quá, bảo trọng thân thể.”

“Bảo trọng thân thể cái gì?! Sớm muộn gì cũng bị mày làm tức chết!”

Mẹ của Lý Ý thấy mọi chuyện bắt đầu diễn biến xấu, lập tức trách móc ho khan một tiếng, Lý Kiến Nghiệp nhìn bà, rồi lại hùng hục lửa giận nhìn con trai của mình, cuối cùng vẫn cố gắng bình tĩnh lại.

“Lúc đầu ta đã nói với con, họ Trương có hai cô con gái, một kiêu ngạo, một đáng yêu.” Yên lặng một lát, ông tiếp tục, “Phác Ngôn thật sự rất tốt, nhưng những cô gái như vậy thường: cao ngạo, thích phá phách, trong mắt không có ai! Chúng ta là người như vậy nhà, với thân phận hôm nay của con, đáng nhẽ ra phải cưới một cô vợ yên phận, biết nghe lời – - “

“Ba!” Lý Ý lạnh lùng cắt đứt, sắc mặt không vui, “Những lời này của ba có ý gì?”

Mẹ Lý Ý thấy hai bên lại bắt đầu căng thẳng, vội vàng nói vài câu hòa hoãn không khí, “Cô gái ban đầu mà Lý Ý không nói tên rõ ràng, chỉ nói là con gái của Trương gia thôi mà ... Có lẽ là do cô bé ấy khắt khe, nói nhầm tên, không thể trách Lý Ý được.”

Lý Kiến Nghiệp tức giận hừ một tiếng.

Nói giúp Lý Ý, cũng phải chờ cho lão già này một bậc thang để bước xuống, bà quay sang nói với Lý Ý: “Nhưng con cũng thật là, chuyện chung thân đại sự, sao dám lao cứ phải theo lao chứ? Khi ấy Tần gia vẫn chưa chính thức tổ chức đám hỏi, chúng ta cứ vờ như không biết đoạt trước một bước, người ta cũng đâu dám nói gì!”

Vì ba im lặng không nói nên mẹ anh vẫn tiếp tục cố gắng quở trách Phác Ngôn không bằng Phác Ngọc.

“Đừng nói nữa.” Anh ngẩng đầu lẳng lặng nhìn mẹ, mắt sáng như đuốc, “Con cảm thấy Phác Ngôn cô ấy rất tốt, tốt vô cùng.”

Lý Kiến Nghiệp cười lạnh cười lạnh, ánh mắt sắc bén quét nhìn qua vết thương vẫn chưa khỏi của anh, “Con, cảm, thấy, nó, rất, tốt?”

Mẹ anh cũng thở dài, “Khi Phác Ngôn mới vào nhà, ba mẹ cũng rất thích nó. Chúng ta làm cha mẹ, chỉ hi vọng con mình được tốt, ba mẹ cưới vợ là vì muốn thấy con hài lòng, sự nghiệp như ý, nhưng con xem, bây giờ thì sao, con và nó, nếu hòa hảo thì không có chuyện gì, nhưng khi gây nhau thì long trời lở đất, còn vung tay...Con trai, mẹ thật sự chưa thấy, cô con dâu này có chỗ nào tốt.”

Người bọn họ cần là một cô con dâu xinh đẹp tựa như búp bê, nhưng Phác Ngôn không chỉ có tính cách độc lập, mà bản thân cũng có chủ kiến quá cao.

Lý Ý chậm rãi đứng lên.

“Mẹ, đầu tiên, có một chuyện quan trọng nhất cũng là cơ bản nhất mà mẹ đã nói sai – cưới Phác Ngôn, mẹ bảo đâm lao phải theo lao, nhưng con là tương kế tựu kế. Mẹ, cô ấy là phu nhân nhà họ Lý được cưới hỏi đàng hoàng, cũng giống như mẹ.” Anh nói thật thong thả, từng chữ từng chữ, làm cho gương mặt mẹ anh càng lúc càng tái nhợt.

Nhưng anh vẫn chưa dừng lại, “Hoặc ba mẹ coi trọng giá trị và cống hiến của con với Phác Ngôn cho gia tộc, nhưng con và cô ấy coi trọng nhất là đối phương, cho nên sau này con không muốn nghe thấy những điều này nữa.”

Ông bà Lý nghe vậy, cả hai cùng thay đổi sắc mặt.

Lý Kiến Nghiệp nhất thời quên mất tức giận, ánh mắt nhìn về phía con trai, trừ khiếp sợ và thất vọng ra là nổi mẩn đỏ “cuối cùng ngày này cũng đến”.

Thật ra lúc này, bên ngoài nhìn Lý Ý rất ung dung bình tĩnh, nhưng trong lòng cũng không hơn gì, ba mẹ anh thấy tiếp tục trách móc cũng không được gì, đành rời khỏi, để anh lại một mình cô độc.

Một thời gian dài trước kia, anh toàn là giả dối, phẳng phất như cánh chim chưa đủ cứng, vẫn chưa đủ để chống lại ba mẹ. Biểu hiện giả dối này đã gắn kết anh với ba mẹ, để anh có thể tạm thời chạm đến quyền lợi và địa vị — mặc dù ba mẹ chưa bao giờ thật sự làm bạn cùng anh, nhưng ở một mặt nào đó, có thể nói bọn họ cũng là bạn.

Mà bây giờ, nhờ có Phác Ngôn, anh mới phá vỡ được mặt nạ giả dối đó.

“Thật xin lỗi.” Âm thanh lạnh lùng phá vỡ không khí yên lặng bên trong phòng, Lý Ý kinh ngạc, quay đầu nhìn lại, quả nhiên thấy cô đứng trước cửa phòng sách, dường như cô đã đứng ở đó rất lâu, bàn tay đỡ cửa phòng cũng trở nên trắng bệch, vẻ mặt tái nhợt đi, yếu ớt.

“Đã làm phiền anh – -” cô đẩy cửa đi vào, đi tới trước mặt, đối diện cùng ba mẹ chồng, “Con không cố ý nghe lén, nhưng đã nghe rồi thì không có cách nào vờ như không biết được. Làm hại đến Lý Ý là con không đúng, tính tình cao ngạo cũng là con sai. Nhưng nếu ba mẹ muốn toàn tâm toàn ý trợ Lý Ý, con nghĩ con đúng là không thích hợp.” Cô chậm rãi nói, vợ chồng họ Lý á khẩu không trả lời được, Lý Ý lại rất muốn mở miệng cắt đứt cô, nhưng nhìn thấy vẻ mặt lãnh đạm cùng cực của cô, anh lập tức rút lui.

Trương Phác Ngôn phát hiện, nghiêng đầu nhìn anh, khẽ mỉm cười, “Đúng rồi, cảm ơn anh vừa rồi bảo vệ em.”

Nói xong, cô không chút lưu luyến đi ra ngoài.

Sắc mặt Lý Ý khó coi vô cùng, yên lặng nhìn cha mẹ một cái, đuổi theo.

12. Chương 12

Chuyện Phác Ngôn trở về nhà mẹ đẻ, không lâu sau cả thành phố đều biết.

Con gái mà họ Trương yêu thương nhất là Phác Ngọc không sai, nhưng Phác Ngôn cũng là niềm kiêu ngạo của Trương gia, Lý gia xem nhẹ cô như thế, chính là làm nhục Trương gia! Từ trước đến giờ, Trương Tư Lệnh vốn rất dễ trong chuyện về con gái, nhưng một khi nhúng tay vào thì tuyệt không khoan nhượng. Lần này ông thật sự giận dữ, ngày thứ hai rước Phác Ngôn về đã nhanh chóng thông báo cho các bạn bè lúc đầu làm công chứng kết hôn rằng Phác Ngôn và Lý Ý sẽ sớm hoàn thành thủ tục li hôn.

Hôm ấy, xe của Lý Ý vừa chạy vào biệt thự của Trương gia, bốn bánh xe đồng loạt đều bị đánh bể. Lý Ý bước xuống xe đi bộ, bốn cái bánh xe đã bị nhất tề đánh bể. Lý Ý từ trên xe bước xuống đi bộ, đến trước cửa lớn thì bị bảo vệ mời về, anh vừa xông vào phòng khách, lập tức bị bọn anh trai của Phác Ngôn bao vây lại, đánh anh một trận.

Bọn anh trai của Phác Ngôn đều xuất thân từ quân đội, đều cảm tức thay cho em gái mình, dĩ nhiên Lý Ý bị đánh cũng thảm vô cùng.

Nhưng cho dù thảm cách mấy, anh cũng không oán trách nữa lời.

Khi Phác Ngôn chạy từ trên lầu xuống, Lý Ý đang dùng tay vịn vào thành ghế, từng quả đấm đầm vào người, chỉ nghe được một âm thanh rầu rĩ vang lên. Thấy hình ảnh đó, dưới chân Trương Phác Ngôn lập tức mềm nhũn, nhảy xuống từ trên cầu thang, lão đảo chạy tới, cả người nhào vào anh, lấy thân mình che chắn cho anh.

Nhìn em gái luôn luôn bình tĩnh của mình hành động thất thố đến vậy, người nhà họ Trương dù tức giận thế nào cũng thấy không ổn, mọi người ngượng ngùng buông người trong tay ra, vuốt lỗ mũi trốn ra ngoài.

“Anh thế nào rồi? !” Cô dùng tay gạt đi vết máu trên mũi anh, ngón tay vừa run vừa lạnh. Anh nằm trong lòng cô, hai mắt mở không ra, chỉ có cô nức nở khóc la, “Lý Ý? !”

Lý Ý mở mắt ra, muốn nói với cô điều gì đó, nhưng lại không nhận được rên đau, trái tim cô cũng dai nhói theo, nước mắt tuôn như mưa,

Lý Ý không để ý đến vết thương trên người, găt gao ôm cô.

“Phác Ngôn...” Anh quý trọng gọi tên cô, dừng lại một hồi lâu, chua chát nói, “Đều do anh không tốt.”

Nghàn câu vụn chữ, cuối cùng anh chỉ có thể nói ra được những từ này.

“Không phải là lỗi của một mình anh.” Trương Phác Ngôn nói.

Lúc này cô đã tỉnh táo hơn, dìu anh dựa vào ghế sofa, bắt đầu kiểm tra vết thương giúp anh.

Tay anh đã sưng lên, cô mở áo sơ mi, mở từng nút áo giúp anh, vén ống tay áo lên nghe từng tiếng hít thở của anh, tay cô run đến mức, cảm giác như thế nào cô cũng không rõ.

Lý Ý kéo cô qua, “Phác Ngôn, ” giọng của anh cực thấp, bất lực mà vội vàng, “Tin anh, người anh muốn cưới, từ đầu đến cuối chỉ có em.”

Trương Phác Ngôn tay chân bận rộn, nhanh chóng cắt đứt lời anh, “Lúc anh hỏi tên Phác Ngọc, em có nghe được — Lý Ý, chuyện đến nước này, em cũng không định truy cứu gì nữa, anh cũng không cần phí sức đến chỗ dành em.”

Lý Ý kinh ngạc trong chốc lát, nở nụ cười khổ, “Cho nên em cũng nghĩ rằng cưới nhầm người ư? Phác Ngôn, em nghĩ rằng anh thật sự bị Phác Ngọc lừa ư?”

Cô giống như không nghe được anh nói vậy, kiểm tra xác định rõ không có vết thương nặng nào, cô cố gắng nâng anh lên, “Thử xem anh có thể đứng lên không, anh phải vào bệnh viện thôi.”

Lý Ý không thêm để ý chút nào, cầm đôi tay của cô, anh kéo cô lại gần, hỏi: “Phác Ngôn, ở trong lòng em, anh rốt cuộc là hạng người gì? Có ... vị trí như thế nào?”

Trương Phác Ngôn từng chút một rút tay ra, phòng khách sáng ngời mà bữa bọn, tựa như trái tim cô lúc này vậy, cô ngẩng đầu nhìn anh, lẳng lặng, “Lý Ý, em từng thích Tần Uẩn, đó là sự thật. Nhưng đừng nghĩ rằng sau đó em gả cho anh để trả thù anh ta, trên thực tế, từ khi biết anh ta thích Phác Ngọc, em đã không còn thích anh ta — anh nghĩ trên đời này còn có ai giống như anh, có thể đả thương trái tim của Trương

Phác Ngôn này sao? Anh toàn tâm toàn ý để em gả cho anh, yêu anh, như vậy làm sao mà không thành công chứ? Hôm nay, anh có vị trí gì trong lòng em, cần gì phải hỏi nữa?”

Đáy mắt của Lý Ý cay xè, anh kinh ngạc nhìn, nóng bỏng nhìn cô, cổ họng đau xót. Tiếng nói như bị mất đi vậy, gọi tên cô cũng cảm thấy khó khăn.

Từ lần đầu tiên nhìn thấy cô, anh đã mong đợi câu nói này của cô rất lâu rồi, rốt cuộc cũng đợi được đến hôm nay, nhưng không ngờ, lại là trong hoàn cảnh này.

Trương Phác Ngôn đẩy tay anh ra, “Anh nói đó là tương kế tựu kế, em cũng nguyện ý dâm lao phải theo lao. Ban đầu em đã sớm không cần nữa, nhưng anh tính toán toán em như vậy, em không thích.”

Nói xong, cô không diu anh nữa, kéo lấy điện thoại trên bàn, chuẩn bị gọi điện đưa anh vào bệnh viện, ai ngờ điện thoại còn chưa gọi đã bị kéo cổ tay xuống, anh đang gắng gượng đứng lên.

“Cho nên anh mới nói, đều là anh không tốt.” Vừa dứt lời, anh nhẹn không được ho một tiếng, lấy lại điện thoại trong tay cô, anh nhìn cô thật sâu, sau đó che vết thương dưới xương sườn, khom người, chậm rãi, chậm rãi bước ra ngoài.

“Lý Ý!” Cô thất thanh gọi anh lại, “Em không có ý đó! Em chỉ là .. Em chưa từng có tình cảm với một người như vậy, cho nên em ...” Cô không nói được, hỗn loạn mà luống cuống.

Lý Ý nghiêng nghiêng đầu, âm giọng mở miệng, “Anh biết, anh cũng như em.”

“Phác Ngôn, em nhất định không nhớ, lần đầu tiên chúng ta gặp mặt như thế nào. Nhất định em cũng không biết, lần đầu tiên nhìn thấy em, anh đã thấy xao xuyến cỡ nào ... Phác Ngôn, anh làm sao có thể nhầm người khác thành em chứ? Ai đã từng gặp Trương Phác Ngôn em mà có thể nhầm thành người khác? Thật sự là anh tính toán em, anh trăm phương ngàn kế, anh thận trọng, bởi vì anh ... Anh đã nhất kiến chung tình với em.”

Âm thanh thấp mà khô khốc, theo bóng người dần đi xa, Trương Phác Ngôn ở phía sau anh, đứng yên một chỗ, cắn mu bàn tay, không nói gì mà khóc.

13. Chương 13

Chuyện bị các anh chàng Trương gia đánh, giúp cho Lý gia vốn đuối lý nay chiếm thế thượng phong: nói xấu con gái họ Trương của các người hai câu cũng không được, chẳng lẽ trụ cột của Lý gia chúng tôi dễ bị đánh lăm sao? ! Còn đánh nặng đến thế!

Cả gia tộc họ Lý cùng lên án công khai, Trương gia dĩ nhiên không chịu thiệt thòi, trong khoảng thời gian ngắn, quan hệ của hai nhà bỗng trở nên căng thẳng. Một hôn nhân ban đầu tốt đẹp mỹ mãn, bây giờ lại trở thành đùa nhát trong buổi trà dư tửu hậu của mọi người.

Lý Ý bị thương thực sự không nhẹ: tay phải bị nứt xương ống, hai bên xương sườn đều bị hao tổn, thậm chí còn làm cho tiểu não chấn động nhỏ.

Nhưng khi đưa đến bệnh viện, tỉnh lại sau cơn hôn mê, người anh muốn gặp nhất vẫn là vợ.

“Nó mà gọi là vợ sao? ! Lý gia ta không có con dâu như vậy! Mau lấy giấy ly hôn ra, đã tỉnh rồi thì mau ký vào! Sớm ngày chấm dứt cho nhanh!” Lý Kiến Nghiệp tức giận vốn không nhẹ, bây giờ phát tác một lần, ngã ngồi xuống chiếc ghế cạnh cửa sổ, lồng ngực phập phồng lên xuống .

Phu nhân Lý ngồi bên cạnh khuyên can không ngớt, lo lắng khuyên can, nhưng thấy vẻ thần sắc gầy gò mà hờ hững quật cường trên mặt con trai, bà vừa đau lòng vừa không đành lòng, nghẹn ngào không nói được nữa chữ.

Chưa đầy chốc lát, quả thật đưa đến một tờ giấy, Lý Kiến Nghiệp còn chưa mở miệng, Lý Ý đã ngồi dậy, nhận được liếc cũng không liếc, trực tiếp xé thành hai nửa.

“Con muốn nghỉ ngơi, ba mẹ ra ngoài trước đi.” Anh uể oải một mình nằm xuống, ánh mắt nhìn trần nhà bình tĩnh ung dung, giọng nói cũng thế, “Con tuyệt đối không ly hôn với cô ấy.”

Lý Kiến Nghiệp nhảy dựng lên, “Nghịch tử!”

Lý Ý nhắm hai mắt lại.

Lý Kiến Nghiệp cuối cùng cũng bỏ đi, trong phòng bệnh chỉ còn lại cảnh bừa bộn. Lý Ý dựa vào đầu giường, tay chậm rãi xoa huyết thái dương đau đớn không ngớt.

Cốc, cốc cốc!

“Đi ra ngoài, ” anh không ngẩng đầu lên, “Tôi không muốn gặp ai cả.”

“Ngay cả em vợ xinh đẹp đáng yêu này cũng không muốn gặp à?”

Lý Ý giương mắt, quả nhiên là công chúa của Trương gia – Trương Phác Ngọc giá lâm.

Trương Phác Ngọc đánh giá quét nhìn căn phòng xóc xếch cùng những vết thương trên người Lý Ý, trên mặt viết rõ bốn chữ “Nhìn thật hả hê”.

“Anh rể! Anh cũng đừng trách các anh của em đánh anh, ba em lần này thật sự bị chọc giận rồi, hai ngày qua cứ la hét, bảo sẽ qua nhà anh để nói chuyện đó, mẹ em khuyên thế nào ông ấy cũng không nghe. Nhưng mà bây giờ, ông ấy nghe tin anh bị đánh, chắc là cũng coi như trả thù được rồi nên không nhắc chuyện đến nhà anh nữa.”

Lý Ý thở dài, “Ông ấy giận dữ anh cũng hiểu.”

“Anh hiểu là tốt rồi, ” Trương Phác Ngọc tỏ ra vẻ mặt “Ít ra đứa trẻ này còn hiểu chuyện”, “Lần này các anh của em đánh anh đều là vì tốt cho chị em thôi, anh nên cảm ơn bọn họ!”

Khóe miệng Lý Ý co giật mấy cái, lặng lẽ, ngón tay xoa huyết thái dương càng dùng sức hơn.

Trương Phác Ngọc cũng mặc kệ anh, hết nhìn đông rồi lại nhìn tây.

Lý Ý chờ trong giây lát, cô vẫn dương dương tự đắc như cũ, anh nhin không được, ho khan một tiếng, “Em vợ?”

“Làm sao?” Trương Phác Ngọc nghiêng đầu, vờ như không biết hỏi ngược lại anh.

“Em không có nói ra suy nghĩ của mình sao?”

“Nói? À, có!”

Sắc mặt của Lý Ý quả nhiên phẫn chấn hơn, Trương Phác Ngọc âm thầm cười trộm, nén cười, nghiêm trang, “Thật xin lỗi nha! Năm ngoái khi khiêu vũ em không nên lừa anh! Nếu biết không phải anh muốn trách mắng mà muốn đến cầu hôn, em chắc chắn sẽ nói thật là Trương Phác Ngọc. Chậc!”

Cô nói xong, nét mặt tiếc hận lắc đầu.

Lý Ý cho dù được dạy dỗ tốt đến mấy, nhắc đến chuyện này cũng không nhin được mà đen mặt.

Nhưng nhìn thấy điệu bộ tức giận của anh, Trương Phác Ngọc càng vui vẻ hơn.

“Có vẻ em cảm thấy rất đáng tiếc?” Một giọng nam réo rắt xuất hiện, một người đàn ông có vóc người cao ngát, thon dài từ cửa đi đến, đứng đằng sau Trương Phác Ngọc, cười tủm tỉm đưa tay khoác lên trên vai cô.

Trương Phác Ngọc lập tức che miệng lại, mạnh mẽ lắc đầu.

Tần Uẩn hiển nhiên thói quen, cũng không so đo với cô. Anh hàn huyên với Lý Ý vài câu, bỗng nhiên vỗ vỗ cô vợ nhỏ khinh hiểu chuyện, “Nếu đã thăm bệnh xong rồi thì chúng ta đi thôi. Ở đây cách sân bay rất xa, thời gian lên máy bay cũng sắp đến rồi, chúng ta mau chóng lên đường, coi chừng trễ.”

“Ừ!” Trương Phác Ngọc từ từ gật đầu, mắt nhìn người đàn ông đang xoa xoa huyết thái dương, cố ý kéo dài giọng, “Chị em hận nhất là người ta đến trễ.”

Lý Ý quả nhiên lập tức bật dậy, “Cô ấy muốn đi đâu? !”

Tần Uẩn ưu nhã mỉm cười yên lặng, Trương Phác Ngọc nghiêng đầu, giống như kinh ngạc vạn phần, “A? Anh không biết?”

14. Chương 14

Âm thanh xin lỗi của nữ tiếp viên vang lên từ radio, Trương Phác Ngôn thấy bụng cô bỗng động đậy, trở về đại sảnh sân bay thấy mọi người ồn ào, cô lập tức biết, lập tức biết mình đã đoán đúng.

Cô cũng không phí sức đi tìm Lý Ý, đi ra ngoài hai bước liền đứng lại, không lâu sau, mấy anh bảo vệ quen mặt xông tới, bao quanh cô trông chừng.

Trương Phác Ngôn thở dài. Chờ tại nguyên chỗ, chung quanh người đến người đi, âm thanh bên cạnh thì ồn ào rầm rĩ, nhưng cô vẫn có thể phân biệt rõ ràng tiếng bước chân nặng nề mà xốc xếch của anh.

Nhưng Lý Ý còn chưa đến gần cô, trong đại sảnh đã xuất hiện thêm vài người – Trương Tư Lệnh mang theo mấy người con trai, cháu trai, hùng hổ đi về phía trước.

Lần này các anh bạn đã có kinh nghiệm, mọi người lui ra phía sau, ai cũng không dám đi lên động tay động chân với Lý Ý, Trương Tư Lệnh tự mình nhắc chân, đạp anh một cái ngã xuống mặt đất.

“Trách tào ngày xưa coi trọng mày như vậy! Bây giờ chuyện ập lên đầu, còn muốn dẫn Phác Ngôn bỏ trốn? Một chút trách nhiệm cũng không có!” Trương Tư Lệnh luôn luôn hài lòng về đứa con gái lớn của mình nên có thể nói, lần này thật sự đã rất tức giận.

Trương Phác Ngôn đã sớm buông hành lý trong tay ra, chạy tới đỡ anh. Anh chống mình bò dậy từ dưới đất, ho đến nỗi không giải thích được, uất ức vạn phần, “Phác Ngôn...” Anh nắm tay cô, “Chuyện gì xảy ra? Chẳng phải bọn họ muốn đưa em sang Mỹ định cư sao?”

Anh nhìn Trương Phác Ngọc đứng lẫn vào trong đám người, cô em vợ này vừa rồi còn ân cần “mật báo” cho anh, bây giờ lại cả gan làm cái mặt quỷ trêu chọc anh.

Nhất thời, anh hiểu mình đã bị gạt ...

Phác Ngôn trợn mắt nhìn Tần Uẩn và em gái đang nắm tay xem kịch vui, đỡ chồng mình đứng lên, trước mặt cha cô không tiện nói gì, không thể làm gì khác hơn là ghé vào lỗ tai anh cắn răng nghiêng lợi, “Em về quê giúp ông bà nội! Gạt ba em! Bây giờ thì tốt lắm!”

Lý Ý nhìn vẻ mặt của cô, lại nhìn sang đám mãnh nam của Trương gia đang trợn tròn mắt nhìn anh, rồi quay về phía sau, đám thuộc hạ nhìn thấy anh bị đá ngã vẫn chưa hoàn hồn ... Lý Ý cam chịu nhắm mắt lại, nổi giận đặt tay lên người cô.

An an ổn ổn, nghiêm túc đứng đắn sống nhiều năm như vậy, mặt mũi hôm nay đều bị mất hết.

Nhưng anh vẫn ôm chặt lấy cô, mặt dày không chịu buông tay.

“Kéo nó ra! Đưa Phác Ngôn về!” Tiếng hô của Trương Tư Lệnh làm chấn động cả đại sảnh.

Mãnh nam Trương gia lập tức xông lên, bẻ tay bẻ tay, bắt chân bắt chân. Bọn thuộc hạ bên cạnh Lý Ý mặc dù thấy kỳ lạ vì sao hôm nay chủ nhân lại chịu uất ức như thế, nhưng ảnh hưởng của lúc xưa vẫn còn, gặp người nhà họ Trương xông lên, bọn họ cũng không cam chịu thiệt thòi.

Trong cục diện hỗn loạn ầm ĩ này, đôi vợ chồng nhỏ ôm nhau thật chặt, Phác Ngôn lo lắng cho vết thương của anh, lại lo lắng các anh trai nhân cơ hội này ra tay nên cô càng ôm anh chặt hơn, Lý Ý vòng tay qua ôm eo cô, vùi đầu thật sâu vào hõm vai, , ngược lại ôm so với hân vẫn chặt, Lý Ý một tay vòng ở trên eo nàng, đầu thật chặt vùi sâu vào nàng hõm vai, nhân cơ hội thừa hưởng sự chú ý của cô.

“Còn nói là không bị Phác Ngọc gạt? ! Tên ngu ngốc này!” Trương Phác Ngôn uất hận gầm nhẹ bên tai anh, “Mặt mũi của em đều bị anh vứt sạch cả rồi.”

Đám người đánh nhau ầm ĩ, thậm chí có người còn bị vứt ra đằng sau, nhưng Lý Ý lại cảm thấy bình tĩnh hơn bao giờ hết, “Không sợ, ” anh vùi vào cái cổ bóng loáng mềm mại của cô, vui vẻ thở dài, “Dù sao của anh cũng đều bị vứt sạch cả rồi.”

“Anh ...” Trương Phác Ngôn tức giận đến mức muốn cắn anh một cái.

Ai ngờ, anh lại nhanh hơn cả cô, anh thân mật chà chà vài cái, sau đó không nói lời niêm phong miệng của cô.

Mọi người bên cạnh bận lẩn qua lẩn lại, không ai rảnh bận tâm đến đôi uyên ương này.

“Phác Ngôn...” Trong lúc răng môi quăn vào nhau, anh thân mật gọi tên cô, “Anh yêu em.”

Trương Phác Ngôn thở dài một tiếng, sau đó cam tâm tình nguyện nhắm hai mắt lại, lặng lẽ đem điều này làm sâu sắc...

Hoàn

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/mot-mat>